

Toetssteen der ware en valse genade

Th. Van der Groe

25. H.C. ZONDAG 19 - Wat troost u de wederkomst van Christus om te oordelen de levenden en de doden?

Vr. 50. Waarom wordt daarbij gezet: Zittende ter rechterhand Gods?

Antw. Dewijl Christus daarom ten hemel gevaren is, opdat Hij Zichzelven daar bewijze als het Hoofd Zijner Christelijk Kerk, door Wien de Vader alle ding regeert.

Vr. 51. Wat nuttigheid brengt ons deze heerlijkheid van ons Hoofd Christus?

Antw. Eerstelijk, dat Hij door Zijn Heilige Geest in ons, Zijn lidmaten, de hemelse gaven uitgiet. Daarna, dat Hij ons met Zijn macht tegen alle vijanden beschut en bewaart.

Vr. 52. Wat troost u de wederkomst van Christus om te oordelen de levenden en de doden?

Antw. Dat ik in alle droefenis en vervolging met opgerichten hoofde even Dezelve, Die Zich tevoren om mijnentwil voor Gods gericht gesteld en al den vloek van mij weggenomen heeft, tot een Rechter uit den hemel verwacht, Die al Zijn en mijn vijanden in de eeuwige verdoemenis werpen, maar mij met alle uitverkorenen tot Zich in de hemelse blijdschap en heerlijkheid nemen zal.

3^e trap van Christus' verhoging

Nu komen wij tot de derde trap van de verhoging van de Zaligmaker, namelijk, Zijn *Zitting aan Gods rechterhand*. Er is tussen Zijn Hemelvaart en Zijn Goddelijke heerlijkheid een allernauwst verband, omdat Hij tot dat einde ten hemel is gevaren, om aan de rechterhand van de almachtige Vader, voor ons te gaan zitten. De Heilige Schrift voegt die beide trappen van Zijn Verhoging daarom ook zo nauw tezamen zeggende: *de Heere dan, nadat Hij tot hen gesproken had, is opgenomen in de hemel en is gezeten aan de rechterhand Gods*, Mark. 16:19. Een lagere plaats in de hemel paste Hem niet, *Die de Heere der heerlijkheid is*, 1 Kor. 2:8. Hoe zouden hem anders al de Engelen Gods kunnen aanbidden? Hebr. 1:6. En hoe zouden de inwoners der aarde dit gebod ook hebben ontvangen, *dat zij de Zoon eren zouden, zoals zij de Vader eren*, Joh. 5:23, indien Hij aan de voetbank van des Vaders troon was gaan neerzitten, en niet op de troon zelf, naast Hem aan Zijn rechterhand? Voorwaar, zij verstaan van de gehele verborgenheid van de Christenreligie niets recht, die aan onze gezegende Heere Jezus Christus een mindere eer en macht willen toeschrijven, dan aan de allerhoogste en eeuwige Vader, Die Hem uit Zijn eigen Wezen van alle eeuwigheid heeft gegenereerd en Hem voor ons heeft gemaakt tot een Heere en

Christus, Hand. 2:36. De Apostel leidt Zijn luisterrijke verhoving in de hemel daarom af uit die heilige gronden van Zijn eeuwig Goddelijk Zoonschap, en van Zijn Middelaarsbediening, als hij die heerlijke beschrijving van Hem maakt, zeggende: Dewelke, alzo Hij is het afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonde door Zichzelf teweeg gebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit, in de hoogste hemelen, Hebr. 1:3. Hierdoor wordt onze hoogwaardige Middelaar, Christus Jezus, dan verklaard, een waar Goddelijk Middelaar te zijn, en dat Hij Jehovah, de Heere Zelf is, het eeuwig zelfstandig Woord van God, Door hetwelk alle dingen geschapen zijn, Joh. 1:3. Ware Hij een Middelaar geweest van lager conditie, zo zou Hij dan aan Gods hoge rechterhand nimmermeer hebben gezeten. Want tot de Engelen, die Zijn voortreffelijkste en heiligste schepselen zijn, zegt Hij wel: Die Zijn Engelen maakt geesten, en Zijn dienaars een vlamme des vuurs. Maar tot den Zoon zegt Hij: Uw troon, o God! is in alle eeuwigheid, de scepter Uws Koninkrijks is een rechte scepter, Hebr. 1:7, 8. Tot de Zoon zegt Hij: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten, Ps. 110:1.

Maar tot de Engelen zegt Hij: staat hier voor Mijn troon, om Mij te dienen om Mijn welbehagen te doen, gij duizendmaal duizenden, en tien duizendmaal tienduizenden, Dan. 7:10. Dat verschilt nog oneindig meer, dan hemel en aarde van elkaar verschillen. Onze Heere Jezus is gezeten op de troon, en Gods Engelen staan voor de troon. Maar hoe? Heeft de Vader der geesten dan ook een rechterhand? Gewis, Hij heeft een rechterhand van enkel macht, van majesteit en van heerlijkheid. De rechterhand des Heeren is verhoogd, de rechterhand des Heeren doet krachtige daden, Ps. 118:16. Wat is dat geen onbegrijpelijke en verbazende rechterhand, waarmee Hij koningen verslaat ten dage Zijns toorns! Ps. 110:5. Het geloof ziet hier niet vleselijk op een menselijke hand, maar op een Goddelijke hand, die alle dingen heeft geschapen en die hemel en aarde aan een enkel niet heeft opgehangen, en dan heeft het voor die hand, en kruipt onder deszelfs dierbare schaduw, zeggende: o God! Gij Zelf zijt mijn Koning, gebiedt de verlossing Jacobs, Psalm 44:5. Maar hoe is dat evenwel te verstaan, dat Christus niet aan de linker, maar aan de rechterhand van de Majesteit Gods is gaan zitten? Zal de Zoon van de Koning Zich ook zetten aan de rechterhand van Zijn Vaders op de troon? Al zulke en duizend ander ongerijmde denkbeelden vormt zich het spelend, vleselijk vernuft, om de hoogste Heere te aanschouwen, die alleen onsterfelijkheid heeft en een ontoegankelijk licht bewoont, hetwelk geen mens gezien heeft noch zien kan, 1 Tim. 6:16. Maar ziet, het hemels licht des geloofs verdrijft weldra al die donkere nevelen van de lage menselijkheid, en ontdekt iets van het vreselijk Wezen van Jehovah God aan onze arme, blinde zielen, in het aangezicht van de Heere Jezus Christus. En dan aanschouwen wij de troon Gods en des Lams, en de Heilige Geest met Zijn hemelse gaven en genade, uit dezelfde voort komende, als een zuivere rivier van het water des levens, klaar als kristal, Openb. 22:1. O! Wat een wonder heerlijk en ontzagelijk gezicht van de eeuwige Godheid is dat niet! Vader, Zoon en Heilige Geest, bezitter, van dezelfde troon!

Het is goed, in een algemene letterlijke verklaring, de spreekmanier van het zitten van onze Heere Jezus Christus aan de rechterhand Gods af te leiden van de ruime tronen van de aardse monarchen en overheden, die weleer in het Oosten en elders heerschappij voerden, waar de koningen zelf gezeten waren in het midden van de troon, en hun mederegenten of kroonprinsen, of een of ander van het koninklijke huis op dezelfde troon aan hun rechterhand, tot een teken, dat deze allernaast aan de koninklijke macht en hoogheid waren, en dat zij, of metterdaad, ook deel in de regering hadden, of enkel eershalve daar zaten, zoals Salomo zo zijn moeder aan zijn rechterhand deed zitten, 1 Kon. 2:19.

Maar als wij deze dingen nu al weten, dan hebben wij ook nodig, dat de Heilige Geest ons gemoed nog duizendmaal hoger doe klimmen, boven alle stoffelijke tronen, heerschappijen en machten der aarde, om een zaligmakend inzien te bekomen in de allerheerlijkste verborgenheid, van welke wij hier handelen. Want als wij zelfs al de gehele wijde aardbodem doorgetogen waren, en als onze ogen eens al de doorluchtige monarchen die daar de scepter zwaaien, hadden zien zitten op hun gouden tronen, blinkende van edelgesteente, voorwaar, dan hadden wij nog niets anders gezien, dan een deel glinsterende stoffes der wereld. Een hemelsgezind oog zal zich daarvan afwenden, om te zien op de overste Leidsman en Voleinder des geloofs Jezus, dewelke voor de vreugde die Hem was voorgesteld, het kruis heeft verdragen en de schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons

Gods, Hebr. 12:2. Hier aanschouwt het dan de wezenlijke heerlijkheid, de fontein van alle heerlijkheid. Wij moeten een Christus zien, gezeten op de troon, aan de rechterhand des Vaders, of wij zien slechts ijdele, verleidende schaduwbeelden. Gelukzalige zielen! welke in navolging van de vier Dieren, hier ook vleugelen hebben, die van binnen vol ogen zijn, Openb. 4:8.

De Catechismus geeft ons van dit artikel een korte en zakelijke verklaring. Vraag 50, lerende, dat Christus daarom ten hemel gevaren is, opdat Hij Zichzelf daar bewijze als dat Hoofd van de Christelijke Kerke, door hetwelk de Vader alle dingen regeert. Als de eniggeboren van de Vader, zat Hij reeds aan Zijn rechterhand, eer de wereld was, Joh. 17:5, en als de Christus des Heeren, het Hoofd der Gemeente moest Hij ten hemel gevaren zijnde, tot die luisterrijke eerstaat en tot die hoge Goddelijke macht ook mede verheven worden. Zodra Hij Zijn uitverkoren gemeente door de prijs van Zijn dierbaar bloed verlost en verkregen, en de reinigmaking onzer zonden door Zichzelf nu teweeg gebracht had, kwam het Hem ook toe, als Hoofd en Koning, over Zijn Kerk te heersen en op een troon te zitten, oneindig hoger dan alle aardse tronen, zijnde de troon van de eeuwige Vader, uit Wien alle dingen zijn. Indien ook zelfs de allermiste van Gods kinderen namaals in de hemel met de Zone Gods zullen zitten in Zijn troon, Openb. 3:21, en een onverwelkelijke kroon der heerlijkheid zullen beërven, 1 Per. 5:4, ja, een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid, 2 Kor. 4:17, hetwelk geen oog nog aanschouwd heeft, met wat een oneindige macht, en heerlijkheid en eer heeft de allerhoogste Vader Zijn eigen Zoon dan niet gekroond, als Hij Hem gezet heeft tot Zijn rechterhand in de hemel, ver boven alle overheid, en macht en kracht, en heerschappij, en alle naam, die genaamd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomst, en alle dingen Zijn voeten onderworpen, en Hem der Gemeente tot een Hoofd gegeven heeft boven alle dingen! Efeze 1:20-22.

Wat een ruim en breed veld vindt het geloof hier dan weer, om te weiden in de ongeschapen heerlijkheid van Christus! En toch is het alles maar een flauw en donker schemerlicht, in vergelijking van die onmiddellijke aanschouwing van de Koning der ere Zelf, zoals Hij van ons namaals eens gezien zal worden in de hemel. Want wij zien nu door een spiegel in een duistere reden, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht, 1 Kor. 13:12. En echter kan het sterkste en helderste geloof die gloeiende stralen van Christus heerlijkheid, afschijnende van de spiegel van het Evangelie, hier nauwelijks verdragen, maar de ogen daarvoor sluitende, roept het uit in diepe aanbidding en verwondering: o, eeuwige Vader! Gij hebt Hem een weinig minder gemaakt dan de Engelen, en hebt Hem met eer en heerlijkheid gekroond; Gij doet Hem heersen over de werken Uwer handen; Gij hebt alles onder Zijn voeten gezet, Ps. 8: 6, 7. Het was het zuchtend geloofsgebed van de kerk van het Oude Testament, in het luisterrijke voorbeeld van de koning Salomo: o, God! geef de koning Uwe rechten, en Uwe gerechtigheid den Zoon des konings, zo zal hij Uw volk richten met gerechtigheid, en Uw ellendigen met recht, Ps. 72:1, 2. Zij verlangde om de aardse goden en machten, die op de stoel van Mozes zaten, geheel afgezet, en de eeuwiglevende Zone Gods, de ware Salomo, de grote Verbonds-Middelaar, op de troon des Vaders verhoogd te zien, en dat Hem het gebied over de kerk en over de gehele aarde eens in handen werd gegeven. Maar ziet die zalige en langgewenste tijd is ook gekomen, wanneer onze Heere Jezus Christus, na het volbrachte verzoeningswerk, is gaan zitten in de hemel, aan des Vaders rechterhand. Nu heeft God Zijn Koning gezalfd over Sion, de berg Zijner heiligheid, Ps. 2:5, 6, en heeft Hem de scepter Zijner sterkte gezonden, zeggende: heerst in 't midden Uwer vijanden, Ps. 110:3. Nu moet in de Naam van Jezus zich alle knie buigen dergenen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn en alle tong moet belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders, Fil. 2:10, 11. O, wat een onbegrijpelijke hoogheid en heerlijkheid! Alles, alles zonder onderscheid, wat maar slechts een wezen bezit, is nu gesteld onder de voeten van deze machtige Alleenheerser, uit Wiens mond een scherp zwaard gaat, opdat Hij daarmede de heidenen slaan zou. En Hij heeft op Zijn kleed en op Zijn dij dezen Naam geschreven: Koning der Koningen en Heere der heren, Openb. 19:15, 16. Indien wij maar de eerste letteren van deze onbegrijpelijke Naam enigszins recht kunnen spellen of lezen, dan zullen wij zien, hoe hemel, aarde, hel, zee en winden, en alles wat er wordt gevonden in de ganse schepping, zich zeer laag neerbuigen, ja, ook beven voor de koninklijke

scepter van onze Immanuël, Jezus Christus. En wanneer deze ontzaglijke Koning ons Zijn gulden genadescepter dan ook toereikt in de beloften van het Heilig Evangelie, en ons zelf, door Zijn Geest, tegemoet komt treden, om onze ziel liefelijk te omhelzen en te kussen, dat ze in de groeve der vertering niet komen, werpende al onze zonden achter Zijn rug, Jes. 38:17. Ja, als Hij ons niet los wil laten, voordat wij geheel ontvonkt en brandende zijn van heilige liefde jegens Hem, zal dan ook iemand, die zodanige geestelijke en zalige ontmoetingen nooit zelf heeft ondervonden, in staat zijn, om ons te zeggen, wat er dan wel omgaat tussen Christus en de zielen van Zijn gelovigen in de binnenkamers van des Konings Paleis? Kom, kom, zegt dan het geloof, en *ziet en proeft en smaakt dat de Heere goedertieren is. Gaat uit en aanschouwt, gij dochteren Sions, de Koning Salomo met de kroon, waarmede Hem zijn moeder kroonde op de dag zijner bruiloft en op de dag der vreugde zijns harten*, Hoogl. 3:11. *Weg nu met alle geschapen heerlijkheid en met het geluk van weinige uren! Hier zie ik mijn wonderlijke Heere Jezus, de Bruidegom van mijn ziel, mijn Verlosser, de Koning der koningen, de eeuwige Schoonheid en Heerlijkheid des Vaders, op de troon der tronen zitten. Zalig gezicht! Ik zie hier alles voor hem neerbuigen, Engelen, geesten, mensen, duivelen, keizers en koningen, en al wat redelijk en onredelijk, levend en levenloos is. Ik zie Hem niet slechts, maar ik omhels en geniet Hem; ik zeg tot Hem: mijn Heere, en mijn God*, Joh. 20:28. *Ik werp mijn vermoede ziel neer in Zijn armen, ik rust in Zijn schoot. En zie, deze Koning voert mij in Zijn wijnhuis, en maakt mij dronken van Zijn liefde, die beter is dan de wijn. Hij leidt mij in tot de eeuwige Vader, de God van alle genade. O, wat een glansrijke Majesteit! Wat een allesoverklimmende heerlijkheid! Wat liefde en vermaak! Welke beken en stromen van hemelse wellusten! Deze God is mij een hulp geweest, en in de schaduw Zijner vleugelen zal ik vrolijk zingen*, Ps. 63:8.

Kortom, nu Jezus op de troon des Vaders gezeten is, en Hij, als het Hoofd der Gemeente, alle dingen regeert, *nu is Gods Koninkrijk niet meer spijs en drank, maar rechtvaardigheid en vrede en blijdschap door den Heilige Geest*, Rom. 14:17. Laat maar het geloof van Gods kinderen op de Evangelische beloften wel versterkt en bevestigd worden, dan zal het zeker waarachtig zijn, *dat onder de regering van deze Koning de rechtvaardige bloeien zal, en de veelheid van vrede, tot dat de maan niet meer zij*, Ps. 72:7. Nu mag de gelovige zichzelf en zijn gehele weg vrij gerust overgeven aan de wijze en heilige besturing van zijn Koninklijke Zaligmaker, en in geen ding meer bekommerd wezen. Het ga dan ook in de wereld, het ga met de Kerk, zoals het gaat. O, nu de heerschappij gelegd is op de schouder van de Zone Gods en nu Hij gezeten is op een eeuwige troon, waar alle tronen en machten ganselijk aan onderworpen zijn, nu is er anders niet meer nodig, dan slechts een waarachtig, ootmoedig en stil geloof, om deze Koning Salomo te zien regeren, te laten regeren en maar geheel voor Hem neer te buigen. Gelukkige zielen, die dit zalige geklank des vredes hebben leren kennen! Uw Jezus zit in de hemel aan des Vaders rechterhand en meer behoeft gij niet te weten. *Dewijl Hij uw Heere is, zo buigt u voor Hem neer*, Ps. 45:12.

Maar deze heerlijkheid van ons Hoofd Christus in de hemel, brengt Zijn gelovige onderdanen, (volgens Vraag 51), nog twee ander alledierbaarste nuttigheden aan.

1. *Eerstelijk, dat Hij, door Zijn Heilige Geest, in ons Zijn lidmaten de hemelse gaven uitgiet.* Het hoofd is de vergaderplaats van de zinnen en van de levendige geesten van het lichaam, vanwaar al de leden onophoudelijk bezielt en bevoeid, en in hun levendige kracht, beweging en werkzaamheid geheel bestuurd worden. Neem slechts het hoofd weg, dat afscheidende van het lichaam, zo sterven ook dadelijk al de leden. De heerlijkheid van het lichaam rust dan geheel in het hoofd, zonder welk het lichaam niet anders zou zijn dan een dode romp. Maar Christus is het geestelijk Hoofd van alle levendige gelovigen, zijnde, door de Geest des geloofs, zo nauw en onafscheidelijk met dezelve verenigd, als immer enig hoofd met zijn lichaam verenigd kon zijn, Ef. 1:22; Kol. 1:8. Deze verborgenheid is groot, Ef. 5:32, en naast die van de hoogwaardige Drie-eenheid en van de heilige vereniging van de twee naturen in Christus, is er geen grotere, noch heerlijker verborgenheid elders te vinden. Zoals nu de Heere Jezus het Hoofd der Gemeente is, *zo is Hij ook de Behouder des lichaams*, Ef. 5:23. Die hetzelfde van Zijn hemelse troon, *waar de zeven Geesten zijn*, Openb. 1:4, gedurig doorziet en verzorgt van alle hemelse gaven of zalige invloeden

van het geestelijke leven; door middel van de instelling van het Heilig Evangelie, om al Zijn leden te verlichten, te rechtvaardigen, te heiligen, te vertroosten en te versterken, te leiden en te besturen, en hen tot zaligheid te verzegelen en te beschermen, enz. Evenals een Koning op zijn troon enkel zorgt voor de welstand en het behoud van zijn onderdanen, zo zorgt onze Heere Jezus Christus, *Die gezeten is aan de rechterhand des troons der Majesteit in de hemelen*, Hebr. 8:1, ook, zonder ophouden, voor al Zijn uitverkoren volk en gelovigen, en Hij slaat Zijn ontfermend oog gedurig op hen neer. Hij is voor hen de grondeloze Oceaan van alle zegeningen, en rondom Zijn troon is de regenboog van de Goddelijke algenoegzaamheid, Openb. 4:3, en de stromende Rivier van het water des levens, klaar als kristal, vloeit dan onder uit de troon, om Zijn wijngaard van rode wijnen, en iedere plant, die daarin wast, alle ogenblikken te bevochtigen, Openb. 22:1; Jes. 27:3. O! Wonder goedertieren, getrouw, machtig en allerhoogste Zaligmaker! Laten nu de harten en tongen van alle gelovigen eindeloos zingen: *Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegeningen, in den hemel in Christus*, Ef. 1:3. Laten zij nu enkel arbeiden, door Zijn Geest, om de waarheid betrachtende in liefde, alleszins op te wassen in Hem, Die het Hoofd is, namelijk Christus, Ef. 4:15. Dan zullen zij gedurig, *uit Zijn volheid, genade ontvangen voor genade*, Joh. 1:16, ja, ook zelfs midden in alle gebrek, toch vervuld worden tot al de volheid Gods; *bekennende steeds de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat*, Ef. 3:19. Belieft die wijze hoogwaardige Majesteit Zijn arme gunstgenoten geen ruime portie te schenken van aardse gaven en zegeningen, het komt er immers niet op aan, als de Koning de schatkamers van Zijn Geest maar ruim genoeg voor hen openstelt, dat zij mogen voorzien worden van hemelse gaven. Wat verliezen wij er toch bij, als Hij de wereld van ons wegneemt, om ons de hemel te schenken? Indien gij dan o christenen, *met Christus zijt opgewekt, zo zoekt de dingen die boven zijn, daar Christus is zittende aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God*, Kol. 3:1-3. Houd dan maar gelovig vast aan Christus, uw Koninklijk Hoofd, kleef aan Hem, vertrouw op Hem, wacht op Hem, leef in Hem, en volg Hem na, en geef uzelf maar geheel aan Hem over. Het Lam, dat in 't midden des troons is, zal u dan weiden, *en zal uw Leidsman zijn tot de levende Fontein der wateren, en God zal alle tranen van uw ogen afwissen*, Openb. 7:17. Waarom wilt u dan treuren en jammerlijk klagen, arme gelovigen? Nu uw Jezus op de troon des Vaders zit, weet nu, dat de Heere is God. *Gaat in tot Zijn poorten met lof, in Zijn voorhoven met lofzang, looft Hem, prijst Zijnen Naam. Want de Heere is goed, zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid, en zijn getrouwheid van geslacht tot geslacht*, Ps. 100:3-5. Het is wel zo, dat Christus' Bruid hier op de wereld aan alle kanten van veel machtige vijanden nog omringd is, die enkel op haar verderf toeleggen, en dat ieder ellendig gelovige hier in zijn kleine omtrek, zo van binnen als van buiten, wel mag aangezien worden als een belegerde stad, Jes. 1:8. Maar ook hiertegen schept het geloof uit dit Artikel van Jezus' zitten aan Gods rechterhand steeds een wonderlijke troost, en trekt daarvan ook deze ander nuttigheid, namelijk

2. Een stil vertrouwen, dat Hij ons met Zijn macht tegen alle vijanden beschut en bewaart. Eén gelovig gezicht van Christus' koninklijke macht en heerschappij in de hemel, met een ware toe-eigening op het gemoed, verdrijft alle lage, zondige vrees uit de harten van de gelovigen, en maakt hen moedig en onversaagd als jonge leeuwen. O, wat bezit de Immanuël niet een macht! *Hem is alle macht gegeven in hemel en op aarde*, Matth. 28:18. *De Heere heeft Zijn troon in de hemelen bevestigd, en Zijn Koninkrijk heerst over alles*, Ps. 103:19. Hij heerst over zonde, satan, hel en dood, over tronen en heerschappijen, en over al de bewegingen en besturingen van de geestelijke en lichamelijke schepselen. Het moet alles voor Zijn macht en scepter buigen, en Hem aanbidden, Die leeft in alle eeuwigheid. Al Zijn en Zijner gelovigen vijanden liggen vast gekluisterd aan de voetbank van Zijn troon, en Hij voert Zijn geduchte heerschappij in het midden van hen, Ps. 110: 1, 2. Niemand van hen kan, zonder Zijn wil, een hand of vinger verroeren. Mag dan dit lied van alle ware gelovigen, ook niet gezongen worden in het land: *Wij hebben een sterke stad, God stelt heil tot*

muren en voorschansen? Jes. 26:1. Laat nu vrezen wie vrezen wil en wie vrezen moet, want voor de vreesachtige en ongelovige is de poel, die brandt van vuur en sulfer, welke is de tweede dood, Openb. 21:8. Maar wat zijt gij vreesachtig, gij klein gelovigen? Matth. 8:26. Uw Koninklijke Zaligmaker is gezeten, naast de Vader, in het midden van de troon. Geloof u dat? Dan behoeft u nergens voor bevreesd te zijn, want Hij legerd zich als een vurige muur van alle kanten, rondom u, en gij wordt van Hem in de kracht Gods bewaard, door het geloof, tot de zaligheid, die bereid is om geopenbaard te worden in de laatste tijd. Verheug u dan ook in Hem, alhoewel nu een weinig tijd (zo het nodig is) nog bedroefd zijnde door menigerlei verzoeken, 1 Petrus 1:5, 6. Christus heeft immers Zijn gehele Woord voor u vervuld met de dierbaarste beloften van Zijn machtige hulp en troost, en dat Hij Zijn arme volk, hier op de wereld, altijd zal bedekken met de schaduw van Zijn hand. En dat Hij hen zodanig zal beschutten en beschermen tegen al hun geestelijke en lichamelijke vijanden, dat die hen aan hun zaligheid het minste leed niet zullen kunnen doen, *dat de poorten der hel hen niet zullen overweldigen*, Matth. 16:18. En dat niemand hen uit Zijn hand zal rukken, Joh. 10:28. Een waar gelovige, dit alles in de geest aandachtig bij zichzelf overwegende, roept dan uit met een vrolijk juichend hart: *Ik vertrouw op God, ik zal niet vrezen*, Ps. 56:5. *Ik zal tot den Heere zeggen: mijn Toevlucht en mijn Burgt, mijn God, op welken ik vertrouw*, Ps. 91:2.

En zal ook iemand machtig zijn, om die zalige stilheid en vrede, die blijdschap en troost, die veiligheid en onbekommerdheid en die gehoorzaamheid en aankleving enz. recht uit te drukken, welke de gelovige ziel geniet, als zij gezeten in de schuilplaats des Allerhoogsten, vernacht in de schaduw des Almachtigen? Ps. 91:1. O zegt zij dan, *mijn Jezus is Koning in der eeuwigheid, Hij zit op de troon des allerhoogste Gods; niemand kan Hem daar afstoten, en niemand kan mij ook scheiden van Zijn liefde en gemeenschap. Al keerde alles wat er is ook ten onderste boven, als mijn voeten maar vast mogen staan op deze Rotssteen, dan zal ik niet wankelen. Ik wil de Heere Jezus maar laten regeren, en vrees voor geen verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard*, Rom. 8:35. *Want Hij zal mij redden van de strik des vogelvangers, van de zeer verderfelijke pestilentie. Hij zal mij dekken met Zijn vlerken, en onder Zijn vleugelen zal ik betrouwen. Zijn waarheid is een rondas en beukelaar*, Ps. 91:3, 4. Wat dit alles te zeggen is, dat kan de genade ons, op de posten van een heilige ondervinding, maar alleen recht doen verstaan.

De geveinsde **waangelovigen** zullen doorgaans ook veel op hebben met dit artikel, en daar al hun troost uitscheppen. Zij spreken graag van de macht en hoogheid van Christus en van Zijn regering, van het groot geluk van Zijn onderdanen, van de hemelse goederen, van Zijn koninkrijk, enz. Daar zijn er zelfs, die altijd roemen van hun koning. Zij zijn des Konings kinderen, en zij leven maar alleen voor hun Koning. Zoals Hij hen bestuurt en regeert, zo is het altijd goed, zij zijn met Hem verenigd. Dat gesprek loopt zeer glad en gemakkelijk op een hoge geestelijke toon. Duizend schone zaken weten zij te zeggen van het Christendom met een flegma van teerheid, waarmee zij de eenvoudige zielen lichtelijk innemen. Maar dit werk mag zo kunstig lopen, als het wil, het kan toch de toetssteen van het licht der waarheid geenszins verdragen. Bezie het blinkende gelaat van de geveinsden, als God u daar genade toe wil geven, maar terdege van nabij, dan zult gij weldra bemerken, dat al hun geestelijke schoonheid in de grond slechts een vals en bedrieglijk blanketsel is. Hoe teer hun praktijk en handel hier ook tegen mogen liggen, en hoe verloochend aan alles, het loopt toch heimelijk en luchtig daarheen, dat zij graag zelf op de troon zitten. Hun lage nederigheid is maar een verdoemelijke trotsheid. Zij dromen veel van Christus souvereine regering, en toch houden zij het roer van hun ranke scheepje, zolang zij immer kunnen, altijd zelf in handen. En menigeen van hen stuurt het eindelijk zeer ongelukkig op het strand of in de wal, en dan zijn alle krachten nodig om het lekkende vaartuig daar weer af te brengen in het ruime water. Men kan dit schijngeestelijke volk nooit beter leren kennen, dan op die posten, wanneer zij eens in bijzondere zwarigheden of verlegenheden geraken op de een of ander wijze, waar zij geen raad weten, om er zichzelf uit te redden. Dan zou hun het geloof van dit artikel van Jezus zitten aan Gods rechterhand eerst recht te pas komen, om dat in stilheid des geestes nu te oefenen, en daarnaast hun gebruik alleen te maken van de rechte middelen en wegen.

Maar helaas, zo hadden zij het nooit bedoeld. Hun geloof mocht goed zijn in de zomer van voorspoed, om dan schone bladeren en bloesems te dragen, maar in de winter van tegenspoed kan het tegen de koude lucht niet. Zegt nu aan deze mensen, dat zij Christus toch maar moeten laten regeren, dat Hij omhoog op de troon zit, en het goed maken zal, dat zij maar stil en geduldig op Hem moeten wachten, en alleen zorgvuldig Zijn heilige weg houden, enz. Gij zult hun dan waarlijk moeilijke vertroosters zijn, indien u er ook niet wat anders bij kunt doen, om ook te luisteren naar hun voorstellen, om er de hand aan te helpen lenen, dat zij haast en wel gered mogen worden, zoveel mogelijk is. Ja, als de nood maar eens terdege bij hen aan de man komt, dan zult u ook wel genoeg bespeuren, dat een huichelaarsconsciëntie geheel niet teer valt op de verkiezing van de middelen, waarlangs maar enige hulp mocht verkregen worden. Wij moeten voor dit geslacht van mensen nooit meer op onze hoede zijn, dan wanneer zij zich bevinden in enige drukkende verlegenheid, en als zij ons nodig hebben. Die zich dan maar enigszins wil inwikkelen in hun zaken, heeft wel met duizend ogen toe te zien, om van hen in geen kromme kronkelwegen lichtelijk gesleept te worden, want hoe geestelijker zij dan praten, hoe gevaarlijker het is, om naar hun Sirenegezangen te luisteren. Menige eenvoudige ziel heeft dit, helaas ondervonden, als het te laat was, en als men moest klagen, dat zodanige mensen veel bekwaamer zijn, om rechte Atheïsten, dan rechte Christenen te maken. Kortom het is een zekere waarheid, dat de beste tijdgelovigen, die er mogen zijn, in de grond van hun harten niets meer haten, dan de heilige en soevereine regering van onze Heere Jezus Christus, zij mogen er ook de geestelijke liederen van opzingen. Laat Hij slechts alleen regeren tegen hun zin en laat Hij maar tegen hen zeggen: *Mijn gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen*, Jes. 55:8. Laat Hij hun beminde afgoden dan ook, één voor één, aantasten, om die van de troon te werpen, en hun zelf ten laatste ook daarbij, dan zal men weldra hun klaagliederen horen, en hen breed horen spreken van hun verdrukking en van het onrecht, dat hun geschiedt. Dan worden zij ook gestraft met smart op hun leger, Job 33:19, en in plaats van stil te kirren, zoals de duiven, brommen zij wel, zoals de beren, Jes. 59:11. Dan zal hun bevalligheid smelten als een mot, totdat zij eindelijk vermoeid worden van langer op te roeien tegen de sterke stroom van de Voorzienigheid. En wie kan ons zeggen, waar zij dan eindelijk wel naar toe zullen sturen? Dit alles komt van het spelend vernuft van de huichelaar, hetwelk die Goddelijke leer van Jezus' zitting aan Gods rechterhand, naast de gehele waarheid van het christendom, zo gemakkelijk heeft kunnen begrijpen, zonder dat hij de knieën van zijn hart voor de ontzaglijke Majesteit, Die op de troon zit, recht gebogen heeft. Het is de onzalige kunst van de geveinsden, dat zij zich met een denkbeeld van Christus zo familiaar weten te maken, dat zij Hem zelfs op het laatst niet meer achten, en dan ontzien zij niet, met hun boezemzonden zelfs voor Zijn aangezicht te koesteren. Voorzeker al wie met de Heilige Zone Gods wil verkeren, zonder een innerlijke beving voor Zijn geduchte Hoogheid, welke Hem belet om toe te geven ook in de minst bekende zonde, die heeft reeds aangevangen zijn voet op het huichelaarspad te zetten. Laat dit vrij van een ieder geloofd worden, dat Christus niet slechts een genadig en beminnelijk, maar ook een ontzagelijk en vreselijk Koning is, dat Hij in beide die hoedanigheden alle koningen der aarde oneindig ver overtreft, en dat Hij nooit iemand tot Zijn heilige gemeenschap laat komen, wien Hij ook niet aanstonds dat woord in kracht op het hart drukt: *het verderf Gods was bij mij een schrik, ik vermocht niet, vanwege Zijn hoogheid*, Job 31:23. Indien de mensen slechts deze les niet praktikaal en hartgrondig weten en leren, en ook in hun wandel met der daad uit te drukken, dan zijn hun beste licht, gaven en deugden gewis zeer zorgelijke dingen. Want hoe dit kompas ook wijst, het trekt toch altijd naar de streek van *waarachtige geveinsdheid*, wat ons 'gemeenzaam met Christus' doet worden, echter zonder een bevend ontzag voor Zijn geduchte Majesteit, om Hem met onze zonden toch niet te vertoornen. Een huichelaar zal voor Zijn aangezicht niet komen, hij mag zich inbeelden, wat hij wil, Job 13:16.

De 4^e trap van Christus' verhoging

Zijn wederkomst

Nu volgt de vierde trap van de verhoging van de Zaligmaker, welke nog, als een toekomstige weldaad, in geloof van ons verwacht wordt, Zijn wederkomst, om te oordelen de levenden en de doden. Het betaamt Hem, Die verhoogd is tot de enige Verlosser en Koning van Zijn Kerk, ook de opperste Richter te zijn van alle vlees, Jes. 33:22. De hemelse Vader, de Fontein der eeuwige Godheid, geeft het alles in de hand van Zijn eniggeboren Zoon over, ten einde, om als Middelaar de wereld te verlossen, te regeren en te richten. *Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon gegeven, Opdat zij allen den Zoon eren, Joh. 5:22, 23.* Christus, de Middelaar bestuurt beide, de genade en de gerechtigheid van de Drie-enige God. *Daarna zal het einde zijn, wanneer Hij het Koninkrijk aan God en den Vader zal overgegeven hebben, wanneer Hij zal tenietgedaan hebben alle heerschappij en alle macht en kracht. Want Hij moet als Koning heersen, totdat Hij al de vijanden onder Zijn voeten zal gelegd hebben, 1 Kor. 15:24, 25.*

Dit zal in volkomenheid eerst geschieden op de jongste dag, dan wanneer de heerlijke en almachtige Zone Gods zal gezeten zijn op de troon van de Vader, om de wereld in gerechtigheid te richten. Hij voert dat hoge Goddelijke richteramtb nu dagelijks uit over Zijn Kerk en over alle schepselen. Het geloof ziet Hem steeds op Zijn hoge Richterstoel zitten, *en de ellendigen des volks richten, de kinderen der nooddructigen verlossen en de verdrukker verbrijzelen, Ps. 72:4.* Maar dit alles is slechts weinig, bij dat grote en heerlijke werk, hetwelk onze Heere Jezus Christus eens zal doen in de doorluchtige dag van het laatste algemene gericht; *wanneer God de aardbodem rechtvaardiglijk zal oordelen, door een Man, Dien Hij daartoe geordineerd heeft, verzekering daarvan doende aan allen, dewijl Hij Hem uit de dood opgewekt heeft, Hand. 17:31.* Nu voert Christus heerschappij, en richt op des Vaders troon, en neemt daar het dagelijks gericht van de hemel waar, in de weg van de Voorzienigheid en van Zijn Middelaarsregering. Maar dan zal Hij Zijn grote Zitdag houden, als Hij Zijn ontzagelijke Richterstoel zal neerzetten op de wolken, en Hij zal komen in Zijn heerlijkheid, en alle engelen met Hem, wanneer al de volkeren voor Hem zullen vergaderd worden, Matth. 25:31, 32.

Van die grote dag, en van het heerlijke werk, dat de Zoon des mensen daarop zal uitvoeren, kond wellicht met de bijstand des Geestes een geheel boek vol geschreven worden, en dan zou daar nog nauwelijks eens het duizendste gedeelte van kunnen genoemd worden. Maar het is geheel niet veilig hieromtrent met al te grote nieuwsgierigheid bezet te zijn. Want indien het zeker is, dat wij zelfs de eerste trappen van de verhoging van onze Zaligmaker, helaas nog maar zeer weinig kunnen verstaan, wat wilden wij ons dan ophouden, om een duidelijk en omstandig begrip te krijgen van de hoogste trap van Zijn verheerlijking? Het geloof van de heiligen is van een zedige en neerbuigende aard, dat neigt het aangezicht weldra ter aarde, om de heerlijkheid van Christus te aanbidden, wanneer die hemelse Zon slechts enige van haar heldere lichtstralen door of van achter de wolken van de Evangelische beloften op onze zielen neerwaarts schiet en dan komt er altijd een diepe schaamte en beving in het gemoed voor de vlekkeloze Majesteit en heiligheid des Heeren. Dit maakt, dat zelfs de meest verlichte en geestelijke gelovigen in hun zondige, aardse stand nog maar zeer weinig van Christus heerlijkheid kunnen zien, ook als Hij soms blinkende door Zijn Geest aan hen verschijnt. Zij zien toch maar altijd als door een spiegel in een duistere rede, 1 Kor. 13:12. En dat houdt hen steeds arm en nederig bij zichzelf, wanneer de rampzalige geveinsden in een donker schemerlicht van de Geest hun aangezichten omhoog verheffen en dodelijk opgeblazen worden.

Hoe zou ik dan toch kunnen weten, zegt een ootmoedig christengelovige, met wat een doorluchtige statie en Goddelijke heerlijkheid mijn heilige Zaligmaker hiernamaals eens op de wereld zal komen, om levenden en doden te oordelen en hoe de zomen van Zijn Koninklijke mantel de Tempel dan zullen vervullen, Jes. 6:1, daar ik nu nauwelijks een straaltje kan verdragen van Zijn mindere heerlijkheid? Hoe schemeren mijn zwakke ogen niet, als ik

Hem van verre zelfs nu zie zitten op de troon des Vaders, waar Hij Zijn gewoonlijke gerichtsdagen houdt. Wat zou ik dan toch kunnen aanschouwen van hetgeen immers geen oog nog gezien en geen oor nog gehoord heeft. Wat wonderbaar gezicht wordt voor mij bewaard, wanneer ik het aangezicht van mijn Zaligmaker in gerechtigheid eens zal aanschouwen, en verzadigd zal worden met Zijn beeld, als ik zal opwaken, Ps. 17:15. Ik zal eerst mijn doorknaagde wormenhuid geheel afleggen, en dan zal ik Hem aanschouwen uit mijn verheerlijkte vlees, Wie ik voor mij aanschouwen zal, Job 19:25, 26. En tot zolang zal ik, als een blinde Barthimeüs aan de weg, waar mijn Zaligmaker nu voorbij gaat, blijven zitten bedelen, en hierna zal ik dan ook eens zitten met Lazarus in Abrahams schoot.

Ondertussen zal het geloof door de genade van de Geest op alle mogelijke wijze met die Goddelijke waarheid van de luisterrijke verschijning van de Heiland, of wederkomst ten oordeel voordeel trachten te doen, beide tot vertroosting en tot heiligmaking. En dat komt al uit die geestelijke grond van de ware geloofsgemeenschap met Christus, waarin alle oprechte kinderen van God hier reeds mogen staan en leven. Buiten die gemeenschap is het niet mogelijk, dat wij een bestendige, zielheilgende troost zouden kunnen scheppen uit dit Artikel. Voorwaar wie twijfelt aan de grond van zijn aandeel aan de Heere Jezus, die kan zich in zodanige staat geenszins hartgrondig met Zijn heerlijke komst ten oordeel verblijden of vertroosten. Integendeel, zal de allerdiërbaarste waarheid hem veeleer tot verschrikking zijn. Want indien zij ook de blinde en verharde consciëntie van de heidense stadhouders lichtelijk zeer bevreesd kon maken, Hand. 24:25, wat zou zij dan niet doen aan die het Christendom belijden, wanneer de hand van God dezelve maar eens op hun onverzoende gewetens wilde leggen? Deze schrik des Heeren heeft er menigeen bewogen tot het geloof, die anders nooit, met een ware ernst, aan Christus en de zaligheid gedacht zouden hebben, 2 Kor. 5:11. Maar voor het rechte Christenvolk is diezelfde waarheid als een altijd springende Fontein van de allerdiërbaarste geestelijke vertroosting, indien zij daar maar stil gelovig mogen bij neer zitten, om er dat heilige gebruik van te maken. Hetwelk de Catechismus ons hier aanwijst.

Waar ons te letten staat, beide op de komst van Christus ten oordeel, en op het grote en doorluchtige werk, dat Hij dan zal verrichten, tot eeuwige zaligheid van al Zijn uitverkoren gelovigen.

Aangaande Zijn toekomst, daaruit ontvangt de christengelovige deze gewisse troost, door de genadige werking van de Geest, in zijn ziel dat hij, in alle droefenis en vervolging met opgerichte hoofde, even Denzelven, die Zich tevoren om zijnentwil voor Gods gericht gesteld en al de vloek van hem weggenomen heeft, tot een Richter uit de hemel verwacht.

1. De gezegende komst van onze Heere Jezus Christus hier op de wereld, om het laatste gericht van God te houden over alle vlees, ten jongsten dage, is voor het treurige Sionsvolk, dat eenmaal door Zijn bloed verzoend en gerechtvaardigd, en door Zijn Geest vernieuwd en geheilgd is tot de gehoorzaamheid van het ware geloof, niet anders dan een blijde tijding uit verren lande. Zij hebben hier reeds een zalig eigendom gekregen aan Christus. Hij is hun waarachtig Hoofd en zij zijn alle leden van Zijn lichaam, zoals voorheen reeds is aangewezen. Zij hebben de heerlijkste blijken van Zijn Goddelijke liefde voor zich al reeds ontvangen in Zijn eerste komst in de wereld, om te volbrengen het werk van hun verlossing. Toen heeft Hij, als hun getrouwe Borg, Zichzelf gesteld voor het gestrengte gericht van de hoge en heilige God. Daar is Hij om hun zonden veroordeeld geworden, en heeft Gods vloek en toorn voor al Zijn gelovigen gedragen, en heeft hen de gerechtigheid en het eeuwige leven verworven. En dit alles heeft Hij hun door Zijn Geest ook dadelijk toegepast, hen zo nauw met Zich verenigende, en Zelf komende wonen in hun harten door het geloof, en hen zoveel dierbare onderpanden en verzegelingen schenkende van hun zaligheid en van Zijn onveranderlijke liefde.

Laat het geloof van de christenen, door de kracht des Geestes, hier dan nu maar leven en werken volgens zijn wezenlijke aard, o, hoe onuitsprekelijk heerlijk en troostlijk zal ons die zalige verschijning en toekomst ten oordeel van Christus dan niet zijn! Hoe zeer zullen de arme gelovigen midden in alle droefenissen en tegenspoeden van dit aardse leven, daar dan niet dagelijks naar verlangen! Of zou ook

een ziel, die gelooft, angstvallig kunnen vrezen voor het heilig genadegericht van haar liefderijke Zaligmaker, Die om hun zaligheid, Zichzelf gesteld heeft voor dat wrekende gericht van de Goddelijke rechtvaardigheid, waar Hij een vloek geworden is voor hun zonden? Dit is wel eigen aan de zwakheid, welke nog veelszins, ook in het beste geloof, gevonden wordt. Deze maakt, helaas, dat ook de oprechte kinderen van God, de verzegelden des Heeren, in een uur van verzoeking en van duisternis lichtelijk zullen vrezen voor de heerlijke Majesteit en gerechtigheid van Jezus Christus. En indien zij al zozeer niet mochten vrezen voor Zijn geduchte komst, zo kunnen zij er dan toch evenwel die levendige en zielheilgende troost zo niet uit scheppen, welke een welgesteld geloof daar uit scheppen zal.

O, roept een gelovig christen uit, *wat is die toekomstige verschijning van mijn Heere Jezus Christus, op het einde der wereld, mij niet onuitsprekelijk beminnelijk en dierbaar! Wat een rijke schatkamer, ja, volle oceaan van Goddelijke vertroosting opent die zalige komst voor mijn bedrukte ziel! Laten de godlozen en ongelovigen daar vrij voor vrezen, want zij hebben daar wel reden toe, mijn Heere is voor hen als een verterend vuur, en zij zullen voor Zijn ontzaggelijk hemels gericht niet kunnen bestaan. Onze God zal komen en zal niet zwijgen, een vuur voor Zijn aangezicht zal verteren, en rondom Hem zal het zeer stormen. Hij zal roepen tot de hemel van boven, en tot de aarde om Zijn volk te richten: Verzamelt Mij Mijn gunstgenoten, die Mijn verbond maken met offerande, Ps. 50:3-5. Maar hoe zou ik toch vrezen voor de heerlijke toekomst van mijn Ziels-Bruidegom? Deze zal immers mijn Bruiloftsdag wezen, mijn eeuwige verlossingsdag. Wat zal ik arm, zuchtend schepsel dan niet een zaligheid genieten. Met wat een kroon van heerlijkheid zal ik dan gekroond worden! Wat een genadige Richter zal ik daar voor mij ontmoeten op de wolken des hemels! Ach, dat mijn arm, benauwd hart het toch eens recht kon geloven, en juichen en opspringen van vreugde in God mijn Zaligmaker! Mochten mijn stomme mond, mijn stamelende lippen het eens kunnen uitspreken! Dat eens die duistere schellen van mijn ogen afgelicht werden, en dat dikke vleselijke voorhangsel, waar ik, blinde worm, nu nog zo jammerlijk mee bedekt ben! Want zie, nu zal Hij immers voor mij heengaan, en ik zal Hem niet zien, en Hij zal voorbijgaan en ik zal Hem niet merken, Job 9:11. Wat is dat droevig! Mijn liefste Heere Jezus, het enige Heil van mijn ziel, staat nog achter de muur van mijn zondig vlees, kijkende uit de vensteren, blikkende uit de traliën, Hoogl. 2:9. Hij spreekt ook gedurig tot mij en Zijn lippen druipen steeds van honing en van honingzeem. Maar de ellendige wereld maakt nog zo veel geraas in mijn hart en in mijn oren, dat ik niet recht verstaan kan, wat Hij zegt. Nochtans weet ik, dat Hij al reeds op weg is, om tot mij te komen. Ik weet, dat Zijn komst voor mij, en voor al Zijn gelovige kinderen, zeer heerlijk en genadig zal zijn, en dat er voor de armen verwachting is, Job 5:16. Indien Zijn heilig aangezicht nu reeds blinkt van zulke gulden stralen van barmhartigheid en liefde, hoe zal het dan wel blinken, als Hij ons zal opwekken ten uiterste dage? O, Hij is nabij, Die mij rechtvaardigt. Al ziet schoon mijn duister oog Hem niet, zo riek ik toch de reuk van Zijn klederen, die is als de reuk van Libanon. Zijn woord, Zijn belofte, ja, Zijn eed liggen daar voor mijn aangezicht, en klinken steeds zeer lieflijk in mijn hart, als Hij mij de oren opent. Ja, ik kan het onmogelijk uitdrukken, hoe wonderlijk mijn gemoed op sommige tijden, in de tederste liefdesuitgangen, tot Hem wordt getrokken en van het lage schepsel losgemaakt. Dan is mij de toekomstige verschijning van mijn Heere Jezus boven alles dierbaar. Dan roept mijn hart en mijn vlees uit tot de levende God: Kom haastig Heere Jezus, verschijn blinkende en vertoef niet langer!*

Voorwaar, het oprecht geloof is een hoog verheven, wonderlijk, Goddelijk ding, en het is geheel niet vreemd dat de blinde wereld daar zo over disputeert. Het is de zuivere gave Gods, door welke wij uit genade zalig worden, niet uit de werken, opdat niemand roeme, Ef. 2:8, 9. Het is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet, Hebr. 11:1. Wij moesten minder arbeiden, om die geestelijke verborgenheid aan de mensen uit te leggen, en wij moesten meer ootmoedig voor hen bidden, dat de hemelse Vader hen die wilde leren verstaan door Zijn Geest. Zo veel is er immers van waar, dat al de dingen mogelijk zijn, dengene die gelooft, Marc. 9:23. Een gelovige kan duizend jaren gemakkelijk aanzien als één dag, en dan kan hij zich in de zalige komst van Christus ten oordeel, al reeds verheugen met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde, 2 Petrus 1:8. En hoe ellendiger en droeviger hier zijn lot is, hoe meer geestelijke vertroosting hij dan zal scheppen, verwachtende de zalige hoop, en de verschijning der heerlijkheid des groten Gods en onzes Zaligmakers Jezus Christus, Die Zichzelven voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, Tit. 2:13, 14. Deze hartelijke verwachting zal de

gelovige oefenen met een opgericht hoofd. Hij zal zijn hoofd dan oprichten, beide uit het stof en uit de zonde. De liefde van Christus doet hem worstelen om, zo veel hij immers kan, uit beide uit te kruipen, en zijn zwak hoofd in verlangen op te steken naar die heilige en volzalige dag van zijn verlossing.

Hij heeft meer dan duizend gewichtige redenen, om naar die gezegende dag te verlangen. De wereld is hem een nare gevangenis en een bange en vreemde plaats. Het lichaam der zonde drukt hem uitnemend zwaar. Zijn verdriet wast dagelijks aan, en zijn genoeglijke dingen smelten ongevoelig weg onder zijn hand. Daar blijft niets over voor zijn treurige geest, dan een bitter water van ellende. Hij woont hier in een dorstig land. Bijzonder wanneer hij leeft in een vervallen en geesteloze tijd, waarin het christendom er zo uitziet, als een nare en akelige vallei, vol doodsbeenderen. Hoe zucht en treurt zijn arme geest dan niet over een lauwe Laodicese kerk, welke Christus haast uit Zijn mond zal uitspuwen? O, roept zijn bange ziel dan veeltijds uit, *wat dodige middelen zijn hier niet! Hoe struikelt de waarheid op de straten! Hoe zit de verdoemelijke schijnheiligheid op de troon! Wat is er een blindheid en godloosheid, een ongevoeligheid en onverbeterlijkheid onder de mensen! Wat een naar wezen heeft alles! De Heere woont niet meer in het midden. Ik ben in de wereld als in een droevig gast- of ziekenhuis, waar alles met de onreine plaag van de melaatsheid geslagen is, en aan de dodelijke zondepest jammerlijk krank ligt. De beste van hen is als een doorn, de oprechtste is scherper dan een doornheg, Micha 7:4. Zoals een reiziger die inkeert om te vernachten, zo ben ik zelf in mijn eigen huis en familie. Mijn nabestaanden houden op, en mijn bekenden vergeten mijner. Mijn huisgenoten en mijn dienstmaagden achten mij voor een vreemde, een uitlander ben ik in hun ogen, Job 19:14, 15. En wat woel en wurm en tob ik, arm schepsel, niet, om er doorheen te kruipen! Met wat al drukkende bekommernissen en benauwde zorgen ga ik niet steeds beladen! Hoe moet ik alle dagen op mijn wacht staan, en mijn mond als met een breidel bewaren! Hoe zeer passen ze op mijn hinken! Wat leef ik nog uit van de Heere! Hoe bang zit ik hier gekerkerd in dat zondig vlees! Mijn ziel is voor Hem als een dorstig land, Ps. 143:6. O, wat een strijd en worsteling! Wat een moeite en droefenis! wat al kruis en zuchten! wat al angst en kweuling! Ik ben een roerdomp der woestijn zoals geworden, ik ben geworden als een steenuil der wildernissen. Ik waak, en ben geworden als een eenzame mus op het dak. Mijn vijanden smaden mij al de dag: die tegen mij razen, zweren bij mij. Want ik eet as als brood, en ik vermeng mijn drank met tranen, Ps. 102:7-10.*

En als er ook nog duizend ander klachten op dit register gesteld worden, dan zal het nog niet vol zijn. Wat kan er dan toch zijn, dat de arme, bedrukte gelovige ziel, zo een ellendige vreemdeling in Mesech, ook nog langer zin in dit tijdelijke leven zou hebben? En dat hij niet liever naar de zalige toekomst en verschijning van de Heere Jezus vurig zou verlangen en reikhalzen? Laten de wereldskinderen hun aangezichten naar de aarde nijgen, want die is toch hun deel. Maar laten de oprechte hemelskinderen, die vertrouwen dat Christus hun deel en rotssteen is, hier met opgerichte hoofden gaan, wetende dat hun verlossing nabij is, en dat de zaligheid hun nu nader is, dan toen zij eerst geloofd hebben, Rom. 13:11. Laten zij steeds wachten op de komst van hun Heere, als die daar het allergrootste belang in hebben. Want het gezicht zal nog tot een bestemde tijd zijn; dan zal Hij het op het einde voortbrengen en niet liegen. Zo Hij vertoeft verbeidt Hem, want hij zal gewisselijk komen, Hij zal niet achterblijven. De rechtvaardige zal door zijn geloof leven, Hab. 2:3, 4. Zo zeker als onze Heere Jezus is gekomen in Zijn eerste komst, zo zal Hij ook eens komen in Zijn tweede komst. Hij zal ons geen wezen laten. Hij zal Zijn Kerk met geen valse belofte bedriegen. Hij zal niet trouweloos handelen met Zijn waarde Bruid, aan welke Hij Zijn bloed en Geest tot een trouwring heeft geschonken. Het geloof gesterkt door de genade, draagt zich mannelijk, dat werpt de vrees en twijfeling van zich weg, en houdt zich vast, met Mozes, *als ziende den Onzienlijke*, Hebr. 11:27.

2. Daarnaast strekt ook het grote en doorluchtige werk, hetwelk de Zaligmaker in Zijn komst op de jongste dag zal verrichten, de ware gelovigen niet minder tot een grond van geestelijke vertroosting, dat zij Hem dan tot een Rechter uit de hemel verwachten, die al Zijn en hun vijanden in de eeuwige verdoemenis werpen, maar hen, met al de uitverkorenen, tot Zich in de hemelse blijdschap en heerlijkheid nemen zal.

Hier op aarde heeft het godzalig christenvolk zeer veel machtige en bittere vijanden, die hen als bijen steeds omringen, Ps. 118:12. Hoe vromer zij daar leven en hoe oprechter zij ijveren voor Gods eer, hoe het getal van hun vervolgers ook aanwast, zodat zij zullen uitroepen: *Aanzie mijn vijanden, want zij vermenigvuldigen, zij haten mij met een wrevelige haat. Bewaar mij en red mij*, Ps. 25:19, 20. De satan, die Gods grootste vijand is, is ook hun grootste vijand. Hij heeft hun Zaligmaker de verzenen vermorzeld, en hij moet ook hen de verzenen vermorzelen. En hoewel hij nu ook reeds geketend ligt, als een gemuilde slaaf, aan de voetbank van Zijn troon, zo heeft hij nog macht genoeg behouden, om de gehele wereld, en alle boze onheilige mensen, tegen hen op te rukken, en om te maken, dat degenen, die hen haten zonder oorzaak, en die hen zoeken te vernielen, meer zijn dan de haren huns hoofds, Ps. 69:5. Een waar Christen moet ze in de grond, allemaal aanzien en houden voor zijn gezworen vijanden, die niet leven en wandelen door de Geest van Christus, ook zelfs, die zich geveinsd aan Hem onderwerpen. Hij heeft, behalve zijn Drie-enige God, anders geen waarachtige vrienden in de genade, dan de heiligen en heerlijken, die op de aarde zijn, en die boven in de hemel zijn. Deze zijn eeuwig en onveranderlijk zijn oprechte vrienden. Maar buiten deze heeft hij geen vrienden, dan slechts die zo geheten worden. Alle godlozen, alle onbekeerden en alle hypocrieten en halfbekeerden zijn zeker naar de geest zijn vijanden, en dat zullen zij hem bij iedere gelegenheid ook betonen, als God het maar wil toelaten. Hij mag dagelijks gemeenzaam met hen omgaan, in een kerk en godsdienst met hen samen komen, aan dezelfde tafel des Verbonds met hen aanzitten, en een ambt met hen bedienen, ja, in de nauwste gemeenschap en familiebetrekking met hen staan, maar hij moet toch altijd bij hen waken en op zijn hoede zijn, als een goed krijgsknecht van Christus. Zijn getrouwe Meester roept hem gedurig toe: *Geloof een vriend niet, en vertrouw niet op een voornaamste vriend, bewaar de deuren uwsmonds voor haar, die in uw schoot ligt*, Micha 7:5. Deze is de heilzame les, welke zij allen gedurig hebben waar te nemen, die Godzalig wil leven in Christus.

O, vijandige wereld, gij adderengebroedsel, wat zijt gij een krom en verdraaid geslacht! Uwe beste vriendschap is toch maar een verniste en vergulde vijandschap, uw schoon gelaat is maar een verleidend goochelspel! Hij heeft voorwaar, de wereld nog niet leren kennen, die er dit opschrift niet op lezen kan: *Zijn mond is gladder dan boter, maar zijn hart is krijg. Zijn woorden zijn zachter dan olie, maar dezelve zijn blote zwaarden. Werpt uw zorg op de Heere, en Hij zal u onderhouden. Hij zal in eeuwigheid niet toelaten, dat de rechtvaardige wankelt*, Ps. 55:22, 23. Of zou daar ook een ware en bestendige vrede kunnen opgericht worden tussen het vervloekte slangenzaad en tussen het gezegende vrouwenzaad? Wat gemeenschap heeft toch het licht met de duisternis? Of wat samenstemming heeft Christus met Belial? Christus' volk en het volk van de Satan zijn immers twee bijzondere volken, hoe dicht zij ook mogen bijeenkruipen.

Kaïn en Abel waren vijanden, hoewel zij ook broeders waren, en samen woonden in één huis. Ezaü en Jacob waren voor altijd, door een eeuwig onveranderlijk besluit, wijd genoeg vaneen gescheiden, toen zij nog samen besloten zaten in één buik. Wat zal men hier nu van zeggen? Anders dan dat de gelegenheid van Christus' Koninkrijk het zo vordert. *Want Hij is niet gekomen om vrede te brengen op aarde, maar het zwaard. Hij is gekomen om de mensen tweedrachtig te maken tegen zijn vader, en de dochter tegen haar moeder, en de schoondochter tegen haar schoonmoeder. En zij zullen des mensen vijanden worden, die zijn huisgenoten zijn*, Matth. 10:33-36. Wie zich daar niet naar kan voegen die kan ook geen waarachtig christen zijn. Want een christen moet het daar toch brengen, door de hemelse genade van zijn Zaligmaker, dat hij niemand meer moet kennen naar het vlees, ja, ook Christus Zelf niet, indien hij ooit eens recht gelukkig zal worden; 2 Kor. 5:16.

Ondertussen hebben Gods kinderen van zo een grote menigte van vijanden hier op aarde uitnemend veel te lijden. Deze zijn de werktuigen van hun dagelijkse verdrukking. Zij kunnen met hen onmogelijk in vrede leven, hoe zeer zij dat ook mogen zoeken. *Ik ben vreedzaam*, zei de Psalmist, *maar als ik spreek, zij zijn aan de oorlog*, Ps. 120:7. De wereld ligt toch geheel in het boze, en leeft alleen in den boze, 1 Joh. 5:19. En daarom haat zij ook het licht, en kant zich tegen de ware Godzaligheid, want een iegelijk, die

kwaad doet, haat het licht en komt tot het licht niet, opdat zijn werken niet bestraft worden, Joh. 3:20. En hier vandaan is nu die gedurige strijd tussen Gods volk en tussen de wereld, waarin zich de satan stelt aan het hoofd van de wereld, en Christus aan het hoofd van de Zijnen. Maar op het einde moet het heten: *Kinderkens gij zijt uit God, en hebt hen overwonnen; want Hij is meerder, die in u is, dan die in de wereld is*, 1 Joh. 4:4. En deze moeilijke strijd hebben de ware Israëlieten hier niet alleen te strijden met Gebal en Ammon, en Amelek, Palestina, met de inwoners van Tyrus en de ander godlozen en ongelovigen, de openbare vijanden van hun Heere, maar ook met de tenten Edoms en der Ismaëlieten, Moab en de Hagarenen, dat is, met alle geveinsden, Hypocrieten, Farizeeën en met het gehele geslacht van de praatchristenen en opgeblazen heiligen, welke in het hart samen beraadslagen en tegen hen een verbond gemaakt hebben, Ps. 83:6-8.

Het placht toch altijd het droevig lot van de kerk te zijn, allermeeft verdrukt en vervolgd te worden van haar geveinsde broederen. De haat van de huichelaren tegen de oprechte Godzaligen was altijd de hevigste en onverzoenlijkste haat. De fijnste doornen zijn de scherpste doornen, en de magerste muggen zullen het felst steken. Hiertegen is geen beter hulpmiddel, dan een stille, gelovige lijdzzaamheid, en om maar dicht te kruipen onder de genadevleugelen van Christus. En dan moeten Gods kinderen hun bittere beker drinken, totdat die uitgedronken zal zijn. Er zit niet anders op. Zij moeten hun strijd doorstrijden, hun loop voleindigen, hun wonden ontvangen en de lidtekens dragen, totdat zij afgedankt zullen worden, en de kroon hun gegeven zal worden. En wie hier dichtst geplaatst wordt bij zijn grote Veldheer, die zal ook de meeste sterke en de meeste troost genieten, en er het gelukkigst doorheen komen. Maar die altijd achter wil blijven, en overal omzien naar een veilige en geruste schuilplaats, die zal weinig eer inleggen, en de wateren zullen de schuilplaats overvloeien, Jes. 28:17. Wij moeten maar eens uitgeleid worden op het vlakke veld, waar de vijanden ons en wij hen recht in het aangezicht kunnen zien, en dan moeten wij maar weten, dat wij strijden of sterven moeten. Dit is de kortste en beste weg. Helaas, indien wij nog willen vrezen voor 's werlds haat, laster, bespottung en voor haar grimmige toorn of macht, en dat wij soms teveel in de strijd verliezen mochten, of dat ons enig kwaad of ongeluk zou overkomen, of wat het anders ook wezen mocht, dat ons kleinmoedig en versaagd zou doen zijn, dan zullen wij gewis niet veel voordeel aan de zaak van Christus, noch aan onze eigen zaligheid kunnen doen. Maar de Heere, Immanuël, voert de Zijnen Zelf in de strijd en aan de vijand, en helpt hen ook tegen de vijand, en bestuurt de strijd voor hen. Al strijdende leren zij strijden en worden op de posten best geoefend. Door de tijd, door de genade en door de ondervinding, worden zij eindelijk een beter slag van soldaten, en beginnen wat van de handel te verstaan, en voor een kleinigheid zo niet meer te vrezen. Nochtans valt de strijd tegen zoen hoge en bedorven wereld van geveinsden en van zondaren de arme christengelovigen geheel moeilijk en bezwaarlijk, veelmeer dan zij machtig zijn om uit te drukken. Want zij slepen overal zo een zwak, onwillig en zondig vlees met zich, waarin toch geen goed woont, en zij hebben soms te worstelen met uitnemende zwarigheden en beproevingen. Hun vijanden zijn boven hun hoofd en beneden hun voeten, voor hun aangezicht en achter hun rug, en aan beide zijden, ja, ook binnen in hen. Zij staan dikwijls alleen in de voorspits, en hebben zelden rust. En indien zij al niet strijden, zo moeten zij toch waken en arbeiden, en dikwijls veel gebrek en zware lasten dragen. O indien u eens in mocht treden in de gesloten binnenkamers van veel kinderen van God, u zou dan ook wel mogen zeggen: *en ziet, daar waren de tranen der verdrukten, en dergenen die geen vertrooster hadden, en aan de zijde hunner verdrukkers was macht; zij daarentegen hadden geen vertrooster*, Pred. 4:1. Daar schijnt altijd geen helder licht in de tenten van de rechtvaardigen, maar zij worden soms wel in de onderste kuil gelegd, in duisternissen en diepten en neergedrukt met al Gods baren, Ps. 88:7, 8.

Hij moet zelf een wedergeboren en geestelijk Christen zijn, die van der Christenen strijd en oefening recht zal kunnen oordelen, en die zich verstandig zal dragen tegen een ellendige, Ps. 41:2. Wat is het dan niet een zalige verwachting, welke deze ellendige strijders hebben op de doorluchtige verschijning en toekomst van de verheerlijkte Zaligmaker! Die doet hen, midden in hun aardse strijd, een altaar der

hoop bouwen, en Zijn naam noemen: *de Heere is mijn Banier*, Exod. 17:15. Als maar de Geest des geloofs in hun raderen is, dan keren zij zich lichtelijk om en draaien naar boven toe. Dan zingen zij een lied en heffen een Psalm op, en roepen uit: *Wij zullen juichen over uw heil en de vaandelen opsteken in de Naam onzes Gods*, Ps. 20:6. Mijn alvermogende Verlosser, de Rechter van de ganse aarde, zal eens komen rijden op de wolken, op de vleugelen des winds. Hij zal eens zitten op de hoogste troon, op de stoel des gericht. Dan zullen alle volkeren voor Hem verschijnen, de goeden en de kwaden, en Hij zal het recht onder hen uitspreken. Wat zal dit een grote en doorluchtige dag zijn!

Dan zullen ook al mijn arme zaken gevonnist worden. Mijn dierbare Heere Jezus zal dan de twistzaken uitwijzen, welke ik hier op de wereld gevoerd heb met al mijn hele en halve vijanden. Helaas, ik heb, wanneer ik leefde in Mesech, geen recht kunnen krijgen op mijn processen. Zij hebben mijn onnozele en gemoedelijkste handelingen steeds misduidt en mij voor een verderver en voor een man van krakeel aangezien, als een waanwijze en als een die vleselijk handelde, was ik in hun ogen. Mijn klachten, mijn tranen en al mijn benauwde zielsworstelingen hebben zij versmaad, mijn lijden en verdrukkingen hebben zij niet geacht. Ja, mijn oprechte en zuiverste verrichtingen, mijn tederste en heiligste oefeningen en mijn innigste liefde, getrouwheid, medelijden en ontferming, mijn lijdzaamheid en standvastigheid zagen zij altijd aan als ijdele dweperijen en vertoningen. Zij hebben mijn ziel zo dikwijls doen kermen en doen kirren als een duif. *Heere, Gij hebt gezien de verkeerdheid die men mij aangedaan heeft; oordeel mijn rechtzaak*, Klaagl. 3:59. O, hoe heeft mij die valsheid verdrotten, dat schijnheilig wezen, die doorslepen geveinsdheid! Hoe werd mijn oog doorknaagd van verdriet, verouderd vanwege al mijn tegenpartijders! Ps. 6:8. Ik vond geen medelijden bij hen. Indien zij al openlijk de spot niet staken met mijn banden en ellenden, met mijn zwakheden en struikelingen, zagen zij toch wel ras een splinter in mijn ogen; maar de balk in hun eigene ogen zagen zij niet. Ik werd moede van smaadheid, van mishandeling en van verwarring. De Heere hield mijn ogen wakende, en ik moest op Hem steeds wachten, zoals de wachter op de morgen, en zwijgen stil, hoe zeer de geest mijns buiks mij ook benauwde.

Maar zie, in die gezegende dag van mijns Heeren toekomst zullen al die dingen veranderen. Dan zal het licht der zon helder aan de hemel schijnen, en al die helse duisternissen zullen weggevaagd worden. *Mijn God zal dan ieders werk in het gericht brengen, met al dat verborgen is, hetzij goed of hetzij kwaad*, Pred. 12:14. Dan zal Hij niet meer stilzwijgen en houden Zich als een dove, die niet hoort. *Want gij, o Mijn schapen, zo zegt de Heere, ziet, Ik zal richten tussen klein vee en klein vee, tussen de rammen en de bokken*, Ezech. 34:17. En niet alleen zal Hij richten, maar Hij zal het oordeel ook uitvoeren op het einde. Hij zal mij, met al Zijn uitverkoren schapen, dan tot Zich nemen in de eeuwige hemelse blijdschap en heerlijkheid. Daar zal ik dan geen vijanden meer hebben, noch geveinsde vrienden, want al mijn vijanden zullen dan geworpen worden in de onderste kuil der hel en der eeuwige verdoemenis. Dan zal ik weiden voor de troon van God en van het Lam, met al de heilige en zalige hemelingen, daar zal ik dan neerliggen, en niemand zal mij verschrikken, Job 11:19. Ach! Of ik het maar eens recht kon geloven, en mij in al mijn zwarigheden en droefenis, daar gedurig mee kon vertroosten!

Getrouwe Heere Jezus, geef toch, dat het Artikel van Uw wederkomst ten oordeel mijn altoos springende fontein van zielheilgende troost mag zijn, en dat ik daarbij mag neerzitten, als ik moede en mat zal wezen!

Dan, ook hier komen **de geveinsde mensen** en de kreupele waangelovigen al weer achteraan hinken, om een blijde zomerse dag te maken van die heilige toekomst des Heeren. Want zozeer weet de helse geest de blinde zielen te begoochelen, dat zij naar de dag van haar eeuwige verdoemenis, soms verlangen als naar een kroningsdag. Wat een dodelijk bedrog! Waarlijk, daar is in de geveinsdheid een verbazende macht van verblinding, die het betoverde volk de hel zelfs doet aanzien voor de hemel, en hen dan gemakkelijk doet slapen in het hart van de zee, en in het opperste van den mast, Spreuk. 23:34. Hoe zou het toch kunnen geschieden, dat des huichelaars verwachting zou vergaan, Job 8:13. Ja, ook zijn allersterkste hoop, Spreuk. 11:7, indien zijn hart niet opgezwollen was van verderfelijke

inbeelding? Zij gaan dikwijls al zingende en huppelende naar de hel toe, zoals dronken mensen naar de gevangenis en als zij ontwaken ziet, dan is er verschrikking!

Gods kleingelovige en zwakke kinderen hebben hun vlagen van verzoeking, waarin zij voor de toekomst van Christus lichtelijk zullen beven, hoewel zij niets kwaads van Hem te duchten hebben. Maar de ellendige geveinsden hebben hun vlagen van bedrog, waarin zij, met opgericht hoofd, zullen verlangen naar die vreselijke dag, hoewel zij niets goeds van Hem te hopen hebben. Mag men hiervan ook niet wel zeggen: *ik heb knechten te paard gezien, en vorsten gaande, als knechten op de aarde?* Pred. 10:7. Ik heb de heilloze geveinsden naar de geduchte toekomst van de Heere Jezus ten oordeel zien verlangen, en ik heb de arme Godzaligen daar voor zien beven? Ik heb de bruiloftskinderen zien schrikken voor hun langgewenste en blijde trouwdag, en ik heb de bastaardkinderen vrolijk zien huppelen over de dodelijke dag van hun bezoeking, wanneer zij eeuwig verstoten zullen worden? Zo ondersteboven kan dit rad omdraaien.

Maar als wij eens moede beginnen te worden van het langer aan te zien, dan leren wij hier, *dat zij, die met het hart huichelachtig zijn, toorn opleggen*, Job 36:13. Ach, of het geslacht van de bedrogen waangelovigen eens recht kon beven voor die doorluchtige dag van Christus, die brandende komt als een oven! Hoeveel gelukkiger mochten zij er dan wel aan toe zijn, om door vreze nog behouden, en als gegrepen te worden uit het vuur, dat hen anders eeuwig zal verslinden! Judas vs. 33. Zij mogen zichzelf hier ook zalven met de voortreffelijke olie der vertroosting, die maar alleen is voor het hoofd en voor het vlees van Aärons zonen, het koninklijke Priesterdom, maar, daar is meer dan één dode vlieg, die hun welriekende zalfolie ras zal doen stinken. Zij kunnen zich met des Heeren Jezus dierbare komst ten oordeel geenszins hartgrondig verheugen, zoals de oprechte gelovigen zulks plegen te doen, door de Heilige Geest. Hun blijdschap is van licht allooi, *en gaat niet door tot de verdeling der ziel en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs*, Hebr. 4:12. Zij schijnt slechts zoals een koude maneschijn, en roert maar alleen de lichtste en bovenste delen van het gemoed. Indien maar eens de wateren der ellende en van in- en uitwendige verzoekingën aankomen, en beginnen op te rijzen als de rivier van Egypte, straks zullen dan de heldere vlammen van hun geloof, hoop en liefde, met al de zoete bewegingen, uitgeblust worden. De minste stormwind of plasregen van Gods toorn is lichtelijk in staat, om het steile gevaarte van hun bedrog zodanig neerwerpen, dat de beving hen aangrijpt, zoals de misdadigers, die heengeleid worden naar het gericht. Dan roepen zij ook uit: *Daarom zijn mijn lendenen vol van grote krankheid, bange weeën hebben mij aangegrepen, zoals de bange weeën van een die baart. Die schemering, daar ik naar verlangd heb, stelt Hij mij tot beving*, Jes. 21:3, 4. Hoezeer de geveinsde tijdgelovigen spelen mogen met het laatste oordeel, en zichzelf met de beschouwing daarvan ook mogen vermaken, het gaat toch niet van harte en ruim uit de borst, want zij voeren altijd de knagende worm van een onverzoende consciëntie heimelijk met zich om, die hun op sommige tijden veel meer benauwde kwelling van hun verborgen geveinsdheid doen uitstaan, dan zij wel aan iemand zouden durven openbaren. Maar zij zijn er nu in, en zij moeten er mee door, en de satan helpt hen over alle bolwerken heen, zolang zij maar enigszins kunnen.

Het gaat met het huichelachtige volk als met de landlieden, die de zware dijk van een rivier hebben te onderhouden. Als de vloed in de winter hoog rijst, dan kribben zij de dijk op en brengen alles aan, en werken met alle macht, om het water binnen zijn oevers in bedwang te houden, totdat de vaste dijk ten laatste echter wegzinkt of in stukken scheurt, en het land alom geweldig overstroomt wordt. Dan zoekt elk naar een goed heenkomen, zoveel hij immer kan, en menigeen verdrinkt er ellendig, of ziet zijn huis en have wegspoelen. Want dit is het rampzalig oordeel, dat God heeft uitgesproken over de geveinsdheid: *wanneer zij zullen zeggen het is vrede en zonder gevaar, dan zal een haastig verderf hen overkomen, zoals de barensnood een bevruchte vrouw, en zij zullen het geenszins ontvlieden*, 1 Thess. 5:3. Hoe menigeen heeft dit, tot zijn eeuwige ellende, zeer droevig ondervonden, als het te laat was?

2. Ook is de blijdschap van *de tijdgelovigen*, welke zij uit de komst van Christus ten oordeel mogen scheppen, geen ware zielverbeterende blijdschap, die het gemoed inwendig heiligt, zoals de geestelijke

blijdschap is van alle oprechte Godzaligen. Ze zet hen niet aan, om in vreze te wandelen de tijd hunner inwoning, hoewel zij ook tot een Vader aanroepen dengene die oordeelt zonder aanneming des persoons, naar een iegelijks werk, 1 Petrus 1:17. Zij zien Christus' troon maar aan van de een zijde, als een Genadetroon, en niet van de ander zijde, als een troon des gericht, waar de aller heiligste gerechtigheid op geplaatst is. Indien zij al naar Christus' komst verlangen, doen zij dat zoals een eerloze vrouw, die naar haars mans thuiskomst, van een verre reis, verlangt, enkel om haar voordeel wil, maar zonder een oprechte begeerte, om haar ongeregeld leven te veranderen. De huichelaar bedenkt niet ernstig, dat al zijn verborgen gruwelen aan Christus bekend zijn, en dat Hij er zeker een gestrengte wraak over zal oefenen. Maar als hij zijn zonden slechts heimelijk en fatsoenlijk genoeg kan plegen, en dezelve kunstig kan vernissen met het inmengsel van een deel deugden en schone Godsdienstverrichtingen, dan beeldt hij zeker zich in, dat hij God zo wel bedriegen kan als de mensen. Althans hij hoopt dat de Heere het zo hoog van hem niet nemen zal. Hij heeft veel verschoningen voor zijn consciëntie, om die zoetvoerig in slaap te wiegen, en hij denkt ondertussen, vóór zijn heengaan uit de wereld, het alles al te maal nog eens af te wissen met een goede boetvaardigheid. Maar bij het geslacht van de luiaard is altijd tijd genoeg om de handen aan het werk te slaan, *en hij is wijzer in zijn ogen, dan zeven die met reden antwoorden*, Spr. 26:16. En dit duurt meestal zó lang, totdat de consciëntie genoeg afgereden, en als met een brandijzer dichtgeschroeid is, zoals de Apostel zulks toepast aan de geveinsdheid van de leugensprekers, 1 Tim. 4:2. En voorwaar, dan is de staat van de huichelaar ten uiterste rampzalig. Dan mag er wel een drievoudig wee over hem uitgeroepen worden. *Die met een bedrieglijke hand werkt, wordt arm*, is het zeggen van de wijze koning, Spr. 10:4. Maar hoe de bedrogen geveinsde meer arbeidt, om als een heilige onder de mensen in de wereld te verkeren, hoe hij ook ellendiger en armer wordt, totdat hij ten laatste ziel en zaligheid en alles voor eeuwig verliest.

3. Eindelijk, *de tijdgelovigen* zullen naar de komst van de Heere Jezus ten oordeel doorgaans meer verlangen in tegenspoed, dan wel in voorspoed. Wanneer God hun slechts een goed deel wil geven in de wereld, dat zij in vrede en gezondheid, in eer en aanzien, in staat en vermogen mogen zijn, en als hun wijnstok en vijgenboom bloeien, en hun velden overvloedig vrucht mogen voortbrengen, dan mag Christus Zijn komst wel vrij uitstellen tot de late avond of tot middernacht. Ja, al kwam Hij ook zelfs in 't geheel niet, een geveinsd christen zou het Artikel van het laatste oordeel van levenden en doden, hoe veel hij daar mee op mag hebben, toch gemakkelijk genoeg kunnen overgeven, om uit de lijst van de Artikelen uitgewist te worden. Want aangezien zijn hart hem toch heimelijk veroordeelt, hoewel hij er nu niet naar begeert te luisteren, zo zal hij zijn vrede en troost dan uit deze heilige en ontzagelijke waarheid zowel niet kunnen scheppen, als uit de ander waarheden van het Evangelie, maar hij zou die met een lichte belijdenis liever voorbijtrekken. Een geveinsde houdt meer van een verzoendag, dan van een gerichtsdag. Hij wil de Heere Jezus liever kussen als een zachtmoedige Koning, dan als een gestrengte Rechter. Het moet hem hier in de wereld al heel verkeerd gaan, dat hij acht van iedereen zeer bedrukt en benadeeld te worden, of daar moeten ander redenen zijn, die hem een tegenzin doen scheppen in dit aardse leven, indien zijn waangeloof hem zou aanzetten, om met enige begeerte naar de Richterlijke toekomst van de Zone Gods te verlangen, en te roepen: *kom haastlijk Heere Jezus!*

Om de zaak met een kort woord te zeggen: daar was nimmer enig huichelaar geboren die de verschijning van onze Heere Jezus Christus, uit zuiver heilige geloofsgronden, oprecht heeft kunnen liefhebben, 2 Tim. 4:12. En die daar zo'n dierbare troost en geestelijke blijdschap uit mocht scheppen, als de ware wedergeborenen, die allen verwachten, dat, als de overste Herder verschenen zal zijn, ze de onverwelkelijke kroon der heerlijkheid zullen behalen, 1 Petrus 5:4. Indien deze ongelukkige mensen maar eens met enig waar ontdekkend licht kunnen inkeren in hun eigen gemoed, zij zouden dan zeker bevinden, dat zij hun zielsanker nog niet diep en vast genoeg geworpen hebben in het binnenste des Voorhangsels, waar de Voorloper voor ons is ingegaan, namelijk Jezus, Hebr. 6:19, 20. Om dan onbevreesd, achter de Rotssteen des geloofs, de stormen af te wachten, en de schitterende bliksemstralen, welke de geduchte toekomst van de Zoon des mensen zullen vergezellen. Hoe zouden zij die dag kunnen verdragen, waarin Hij hun het masker van hun snode geveinsdheid voor eeuwig zal

komen aflichten? En waarin zij te doen krijgen met een Rechter, die ogen heeft als een vlam vuurs? Openb. 2:18. Zij moeten voorwaar, al sterk omgeschud worden, - die in de zeef van het arglistig bedrog van de duivel leven en die niet meer zijn dan blote geveinsden en tijdgelovigen, - maar nochtans in een voorspoedige staat, in waarheid meer gaan verlangen naar het toekomstige dan naar het tegenwoordige leven. En toch is het mogelijk hoewel niet veel voorkomend, dat dit in sommige huichelaars zo kan vallen. Op welke dit woord van de profeet ook wel toegepast mag worden: *Wee dien, die des Heeren dag begeren! Waartoe zal ulieden de dag des Heeren zijn? Hij zal duisternis wezen, en geen licht, Amos 5:18.*

Tot zover heeft de heerlijke staat van des Zaligmakers verhoging ons hier opgehouden. Want die maar eens zijn aangezicht met de Cherubim geneigd heeft naar dit gouden Verzoendeksel, die kan het daar zo snel niet weer van afwenden. *Het is toch des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou*, Kol. 1:19, en dat al de schatten der wijsheid en der kennis, voor onze arme blinde zondaren in Hem verborgen zouden zijn, Kol. 2:3. Hierom zal het geloof dan ook doorgaans bij dit alleruitmuntendst Voorwerp, de Heere Jezus Christus, langst stil staan, en kan zich aan Zijn geestelijke beschouwing en omhelzing nimmer genoeg verzadigen. O, Hij is de Bruidegom der Kerk, Hij bezit duizend allerbeminnelijkste schoonheden, Zijn gehemelte is enkel zoetheit, *en al wat aan Hem is, is gans begerlijk*, Hoogl. 5:16.

Men moet het ons dan toegeven indien wij wat meer papier genomen hebben tot beschrijving van Zijn lof, welke toch naar waarde niet beschreven kan worden, al hadden wij ook een blad voor ons zo groot als de gehele wereld. Miljoenen tongen en monden zouden het duizendste gedeelte van Zijn onbeschrijfelijke heerlijkheid nauwelijks kunnen uitspreken. Wat zal dan een enige stamelende tong hier verrichten! En nochtans, hoe gelukkig zijn ze niet, die hier mond en tong, en hand en pen, en alles graag willen lenen, om de blinde wereld te onderwijzen, wat voor een wonderlijke Zaligmaker de Heere Jezus Christus is!

Wat lust konden zij toch hebben, om een ijdel figuurspel van halve Godzaligheid in de wereld nu te spelen, zij, die eenmaal door de genade waarlijk voorgenomen hebben, met de Apostel, *om maar anders niet te weten, dan Jezus Christus en Dien gekruisigd?* 1 Kor. 2:2. In de hemel worden geen boeken meer geschreven, maar daar lezen zij allen te samen voor eeuwig in het Boek des levens, des Lams, Openb. 21:27. En laten zij hier buiten de hemel dan vrij klagen over onze langdradigheid, die klagen willen. Jezus Christus met Zijn Evangelie is een altijd springende Fontein. Hij werpt gehele stroomen en beken van wellusten uit. *Wie maar eens gedronken zal hebben van dit levendige water, die zal in eeuwigheid niet dorsten, maar het zal in hem worden een fontein van water springende tot in het eeuwige leven*, Joh. 4:14. Die bij deze Fontein Jacobs mag neerzitten, vermoeid van de reis, die zal niet meer veel lopen omzwerven, om de drabbige wateren van de stinkende poel van de wereld gulzig in te drinken. O, zegt de Bruid van Jezus, dit is mijn rechte leven, hier zou ik al het aardse lichtelijk kunnen vergeten. *Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo is mijn Liefste onder de zonen; ik heb groten lust in Zijn schaduw, en zit er onder, en Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet*, Hoogl. 2:3. Echter, het is weinig, wat de beste gelovige hier nu van Hem kennen of genieten kan, en toch overtreft het oneindig ver alles, wat een geschapen wezen ons kan geven. Wie zulks niet recht weet te onderscheiden, die is zeker nog een natuurlijk mens, de Geest niet hebbende.